

İstanbul Şiirleri

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 26 Mart 2019

Mavinin topağında günü birlik masallar,
Devşirmen yüreğinde kayıpların
Asılı levhalar
İnsana dair her biri
Kayıp şehrin kayıp ahalisi
Teninde saklı mevsimin satırlar
Ve Abaza yankıları savrulan doğasında
Ölüm marşının, geride kalan üç beş dize
Açık ara farkla ölümü kolladığım.

Mavinin yasını tutuyorum, atıfta bulunduğum renklerin mealî aslında öksüz bulutların da dolu dolu olduğunu bildiğim rahmeti.

Sonlar sunuyorum sonra ve sona müdahil olmanın verdiği keyifle tutmadığım günlüğün sayfalarına çöp adamlar çiziyorum.

İri çok iri gözleri her birinin.

Gözlerimde yanıp sönen aşkı giydiriyorum sonra aslında ait olmadığım bir aşkı, âşık edebiyatıyla sözlendirip genç irisi yaslar tutuyorum.

Zamanın elleri çok terli bir o kadar hüznü ve zamanın benle alıp veremediği ne ise isyan bayraklarını açmadan indiriyorum.

Ritmine uyamadığımdan belki de sorumlu addedilmek bir yana sorunlu görünen vasıflarımın vasıfsızlığı...

Kibirli iklim; kibirli insan.

Yana döndü başım aslında gözlerim arkada ve kan çanağı özlemin şeceresini tutuyorum.

İhanet ettiğim mutluluğun doğasına aykırı içimde epriyen yalnızlık bir de kuytularını öldürdüğüm hüznün mizaçlı düşlerim.

Karabasanlara sığınyor karanlık aslında ben karanlığa sığınyorum ve çatık kaşlı gölgelerden alamıyorum gözlerimi.

Gülkurusu akşamların tadı damağımda aslında her kuruttuğum gülü maziye armağan ettim ve geride kurumayan tek gül yine içimdeki özgün renklerin coşkusu.

Yüreğın manivelasında aksi bir mizacın yansıması var aslında hiç olmadığım kadar hüzünlü ve veryansın yüklüyüm. Kümülâtif bildirgelerine evrenin rest çekiyorum ve siyasetin kursağında kalan hırs ve azme özeniyorum oysaki kıyısından geçmem ben siyasetin yine de dev adımlar tahayyül ediyorum içimin kutuplarında savsakladığım penguen kafilesine bir mektup gönderiyorum belki de iklim değışikliği iyi gelecek bana.

Kuramların canı cehenneme... bunu söyleyenin kim olduğunu bilmesem de sadece haykırmak istiyorum ne de olsa kural tanımaz insanların hegemonyasında kuralcı kişiliğimle mesken tutuyorum kuralları.

Aşkın savsakladığı mutluluğun çok uzağına savrulmuş bir yaprağım ve mizansenin olmayan bir şiirin de ilk dizesi olmaya aday.

Varlığın iç dökümünde dış cephe kaplaması giysilerim ve örtündüğüm kadar da üstünü örtüyorum ruhumun gelin görün ki; yazdığım her kelime mabedime ihanetimin ve sanrıları olmayan bir gerilla gibi içimdeki ateş büyüyor.

Yol yorgunu beynim ve küredığım her duygu derken iklime özgü bir esinti ile yapraklarımı döküyorum bir bir ve eğilip yerden topluyorum tüm döküntüleri.

Dökünüp soyunan hangi duyguysa sarıp sarmalıyorum giydirdiğim cümlelerin tuzağına ilk evvela benim düştüğüm.

Üşüdüğüm gecenin soytarı yalnızlığında ve kıblesi olmayan kirli yüreklerin de Kerbela'sı iken öykündüğüm o hoşnutluk belli ki kimseye benzememenin de bir özrü açtığım her parantez ve içi dolmadan kapattığım nicesi ve nice boş kutu sadece nefesimi hapsedip üstüne şerh düştüğüm.

Ölü bir günün öylesine geçen hikâyesinde ördüğüm yeni şiirlerin peşindeyim ve sanrı yüklü kâbuslarımı teyelliyorum iki yakasına şehrin.

Koca şehrin küçük bir künyesiyim belki de içimdeki şehrin iz düşümü iken yazmaya aday olduğum İstanbul şiirleri.

Sancılı ufku anıp

Derlediğim her bulutu sihirle kavrayıp

Elemin hücrelerine doluşan hezeyanı

Köröklüyor be sefer şehrin vapurları.
İstanbul kadarım:
Bir avuç haritadaki varlığım
Belki iklimin dilinde ben hoyrat bir rüzgârım.

Göğün pervazında somurtan bir martı kadar aç karnım ve gagaladığı susamlardan ben de nemalanıyorum sanırım ateşi çıktı doğanın ve yüreğimin ağırlığını martının kanatlarına yüklüyorum ve az sonramı tahmin etmek dahi istemiyorum: ya susacağım ya da susayacak.

İri pençelerinde zor söylemlerin ben şehir kadar ıssız kalabilmeyi diliyorum ve biliyorum ki düştüğüm bu tuzakta asla yalnız ölmeyeceğim.

Yüzümü yalayan rüzgâr.

Sözcüklerimi alaya alan nice kuş.

Belki de alaycı gölgelerin kurbanıyım üstelik ne ilk ne de sonra.

Bozuk pusulaya itibar etmesem de yolumu asla bulamayacağım belki de izini sürdüğüm tümünden gelen duyguları hiçlik saplantısında ben kuru bir heceyim ve suskun ve yalnız.

İhbar ettiğim her cümleden dolayı içimdeki kodese yeni cümleler tıkacağım ve ayyuka çıkan hezeyanlarım ile sır küpü yüreğimi de gömeceğim göğün derinliklerinde o âşık olduğum maviye...